

Hvordan opnår man frelse i islam?

Alder, livserfaring og modenhed vil forvandle angsten til ærefrygt for Gud og Hans skaberværk, således at man bærer troen inde i sig og spontant følger dens vejledning, forklarer Aminah Tønnsen. Foto: Arkiv

12. oktober 2007, kl. 2:12

Af Aminah Tønnsen, Forfatter, debattør

Frelese, paradys og arvesynd forstås på helt andre måder i islam end i kristendommen, forklarer muslimske Aminah Tønnsen i dette svar

Spørgsmål:

Hej!

Vi er en gruppe lærerstuderende, som skriver en opgave vedrørende paradysopfattelsen i Islam og Kristendom. Da vi ikke kan finde materiale om lige dette i islam, vil vi meget gerne have hjælp af dig. Vores spørgsmål er: Hvad er paradysopfattelsen i Islam? Og hvordan stræber man efter at nå paradys?

Med venlig hilsen

Anja, Cirke, Louise, Pernille og Herdis.

Svar:

Jeres formulering: "Hvordan stræber man efter at nå paradiset?" vil jeg oversætte med "hvordan opnår man frelse?".

Islam kender ikke til frelse i kristen forstand. Adam og hans hustru angrede deres fejltrin - og Gud tilgav dem og vaskede derved tavlen ren. Der er derfor ifølge islamisk opfattelse ikke sket noget afgørende brud mellem Gud og mennesker - og der er ikke brug for en frelser til at genoprette forholdet mellem Gud og mennesker. Der er ej heller noget arvesynds-begreb i islam.

Et af de seks fundamentale trosprincipper i islam er troen på dommedag og opstandelse til et liv efter døden.

Hvert eneste menneske, der har nået skelsår og alder og er ved sin fornufts fulde brug, skal stå til ansvar for sine tanker, handlinger og undladelser. Gud er kærlig, nådig og barmhjertig og tilgiver den, der angrrer sine fejltrin oprigtigt og forbedrer sig. Der er kun to synder, som Gud ikke tilgiver: bevidst gudsfornægtelse og afgudsdyrkelse.

Mennesket er født med intellekt og fri vilje og har derfor mulighed for at fravælge Gud og sidde Guds vejledning overhørig; men eftersom frihed og ansvar altid går hånd i hånd, skal mennesket stå til ansvar for sine valg og fravalg.

Udenforstående kan nemt få det indtryk, at troen på dommedag er meget dominerende inden for islam, fordi man oplever, at nogle muslimer taler meget om, at disse eller hine handlinger tæller som så og så mange plusser eller minusser, når regnskabet skal gøres op.

Jeg tror på, at man som bevidst troende - dvs. som én, der tager sin opgave som forvalter af skabelsen alvorligt og oprigtigt bestræber sig på at handle til gavn for det fælles bedste - udvikler sig som menneske.

Man starter måske med at frygte Gud i betydningen "være bange for" Gud og Hans dom, således at man konstant tæller plusser og minusser. Denne ekstreme fokusering på

dommen kan nemt give indtryk af, at islam opfordrer til gerningsretfærdighed - hvilket dog ingenlunde er tilfældet.

Alder, livserfaring og modenhed vil imidlertid forvandle angsten til ærefrygt for Gud og Hans skaberværk, således at man bærer troen inde i sig og spontant følger dens vejledning, at man følger et indre barometer så at sige, at man fokuserer mere på nuet og på et liv med Gud end på dommen.

Der er henvisning til uddybende på [islamstudie.dk](http://www.islamstudie.dk) (http://www.islamstudie.dk/aa_frelse.htm) og i svaret [Tro er værdiløs uden handling](http://www.religion.dk/artikel/115704?highlight=aminah+t%F8nnsen:Sp%253Frg%2Bom%2Bislam--Tro+er+vaerdiloes+uden+handling) (<http://www.religion.dk/artikel/115704?highlight=aminah+t%F8nnsen:Sp%253Frg%2Bom%2Bislam--Tro+er+vaerdiloes+uden+handling>).

Med venlig hilsen

Aminah Tønnsen

Muslim, forfatter og foredragsholder